

Jón Pálsson

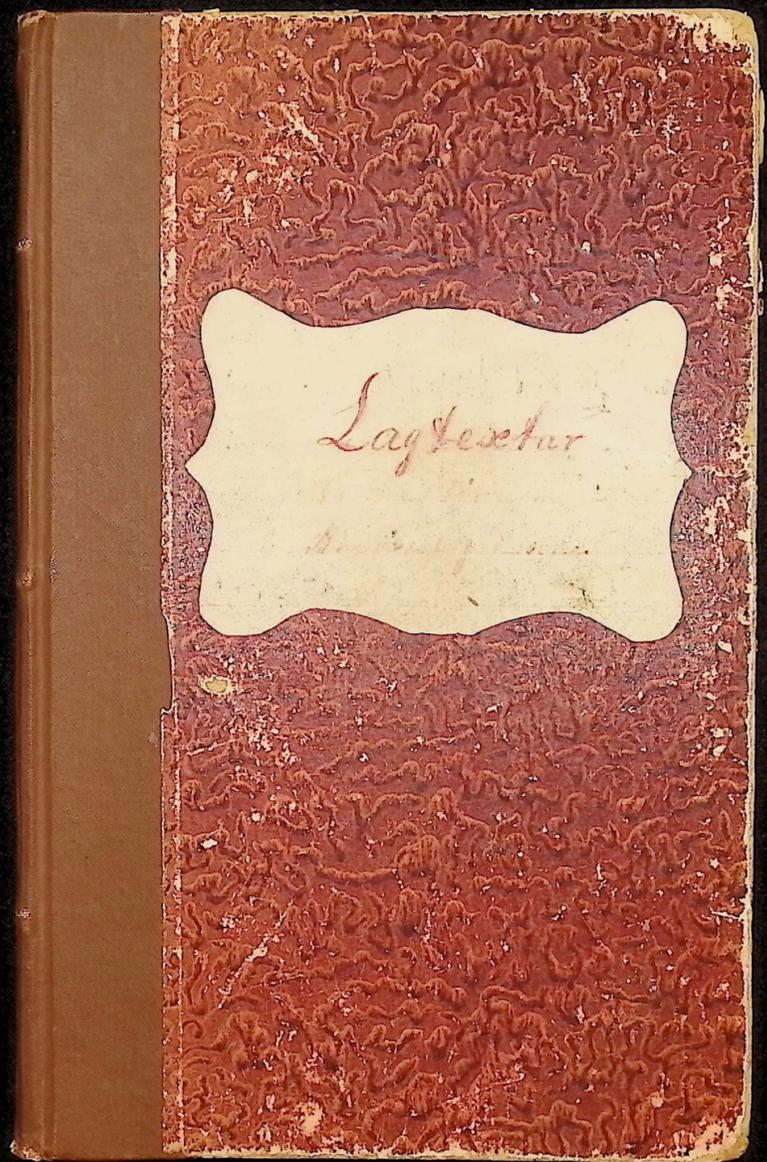
HANDRIT

XXXVIII

Lag Sextar

Am.

Lagtextur

[Faint, illegible handwriting]

Lagtestar þessir eru gefin mér af vini mínum,
háfundinum, og eru margir þeirra einstaklega ortski
við lög, sem ég hef hann að ríttiga mynd, 3. Stöð 1. og
þessi númer: 1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 11. 13. 14. 17. 19. 24. 33.
34. 35. 39. 48. 56. 63. 70. 0. 72.

Önnur lög þessi og textar sýngjörð af börnunum í
Gyrfarabólta, á árunum 1889-1902 undir titli "Stjörn",
en þegar ég fór þaðan, lagðist sé sýngur niður.

Reykjavíki, 24. janúar 1927.

J. J.

Afh. því mér, veit ég ekki að til séu lög, sem
þjálfari sal. bróðir minn samdi við nafni
af þessum textum og óvís, að þau séu all til
sem þjálfari bróðir minn samdi lög við, en hef.
ortski margt af þeim og öðru undir lögnum gefi
þjálf.

d. u. s.

J. J.

Lagtextar

Þýddir og framkvæðnir.

eftir

Brynjúlf Jónsson.

1. Lag. Velkommen smaa Blomster i Sengen.

1. O, velkomin vörblóm á grundur
vallarins ilmandi skraut!

Þjer sváfnót á svalvitois stundu,
jeg sakna' gtar lengi því hlaut.

Nú aftur þjer þi brosid svo blid:|
og fjálskreyttan feld ber flákur og hlid.

Sú dýrdarejón ljettir mjer lundu
aja! aja! aja!

Ó, velkominn borblóm á grundu!

2. Ó, velkominn vorfugla sveimur
 eitjandi fóstur-dal í.

Með ykkur fer hánordans-heimur
 sem hlýjandi suetrar á ný.

1. Og hveitoin þjer byggid:} nú brátt
 og singid svo sætt, svo dillandi dátt.

Mig hressir að inn dali hveimur.

aja! aja! aja!

Ó, velkominn vorfugla sveimur!

"Sanctus"

2. lagi Dit Navn lovsynge Cherubim.

1 Þjer syngeja lufgjörð serafar.

þjer syngeja lufgjörð kerubar.

I. og frelstra sálma þjældinn skör
 með fögurum syngeja ensju kór:

Heilagi herri Guð!

Heilagi mikli Guð!

Heilagi góði Guð!

Jehóva! Zebaat!

3. Lög: O, lítt Guðs koma. (Sarnakos 11-176. G. Gathen)

II Þú, lamb Guðs ljúft!
 þig lægdir djúpt,
 er barstu vora byrði,
 svo bjargar vant oss yrdi.
 O, legg oss líf,
 send ljús og fríð.

4. Lög:

Drattinn! vjer þökkum þjer,
 þú ert vor faðir.
 eilíf: þín miskunn: / er.
 Fullbreysta viljum vjer
 vernd þinni gladdir
 Drattinn vor og þakka þjer.

5. Lög: Fader jeg kalder dig.
 Fæðir eg flý til þíni

þá ei af sjálfsdátum skadist í stríði.
 stuðdur af þinni hönd engu þeg kvíði.
 Leiddi mig gjörvöll um lífs spor mín
 föturdeg forsjá þín.

Barátta, bál og þraut
 meta mér hvervetna, ljóst og í leyrum
 lítendum að veita þeg þreyti þjer einum.
 Lát mig á forsættri lífsins þraut
 sjerhverja sígra þraut.

Finn þeg að megnid mitt
 er mér ei fullnóg, þó fast þeg þvi beiti,
 fullþing og hugrekki bit eg mér veiti
 gíttómlegt almattis-ordid þitt
 Skyoki þat megnid mitt.

Skammisgjör er skynsemd mín.
 Þregt mér að þekkja hvað hezt kann að haga,
 bit þeg þig, fatir! mín glöpin að laga.
 Forsældur veizinn sjer víðkan þín
 skýrar en skynsemd mín.

Kerleikans kraftur þinn

8. Lag. Vergess ihs nicht.

1. Mig styrk í trú,
 mjer til þín snú,
 mig kem að fylgjja þjer.
 minn frelsari; sem frelsis laudir brant
 í föðursins hie góða kerleiks skant.

IV
 Aft meka kenn þú mjer
 hve mikilvægt það er.

2. Þú lif gafat þitt
 svo lífið mitt

jeg legði í fötur mund.

O, lát mig deyja djöfkun sjálfs mín frá.
 Í djöfkun þinni gleat mjer lífið þjé,
 svo þjer á hverri stund
 á hanns jeg stefni fund.

9. Lag eftir Isálf Pálsson.

- V
 Þín líkn, ó Drattinni! lífs mitt er
 á lífsins göngu minni.
 Aft hjarta þakka' eg þjer,

til þín allt þrast þeg ber.
Þeg fel mig forsjá þinni.

10. L. Herre þris være dig.

1. | Vor Drattinn! djóft sje þjer: |
í helgri kyrrð frá allri átt

VI ni ómar morgunklukkan hátt,
þ. mót himni hljóminu ber: |

2. | til föður fötskör sig: |
öll skepnarleggur, metur mjer,
af miskunn þinni krifin er.

þ. allt gleiðt og gáfgar þig: |

3. | Í austri dagsbrún er: |
svó skær, sem opið himins hlíð
þar hátíðlega brasi við.

þ. Vor Drattinn! djóft sje þjer: |

Dansmandt 96
F.P.G. Hartmann

11. Lag. Leiles, har Engls lyd

III Heilagur, heilagur,
heilagur

er Dröttinn dýrðargeima
 og heima.

Hjer búum hann í höllu.

Á hann allt benedir lýð,

en allra mest af öllu

þó aldamaðatið.

Guds augrablik er áldin.

Flamm all á himans völdin.

Hans dýrðin dásöm er.

Dröttinn! laf zje þjer.

2. Aldanna eilífur

alvaldur!

sem öllu skamtar afi

við höfi:

þú ert þat ákvæðadur

ny aldamaðat að sjá.

Óld þessa þökkum glætur

og þúsund gætur há.

Og tryggð svo freyðum þinnu

af hökum glætur þinnu:

sem fyr þú lítt oss ljær.
Laf sjá, Dróttinn! þjær.

No. 1. Wenn Christus den Herrn zum den Menschen sich naht.

Þar Kristur er hirtir og herra vor kær
og heyrir í miskunn er grátbænum vor,
þó bráðfleyg sjá afin og helför a nær,
sjer hræðumst ei: Gud er sem fullking oss ljær.

*Margreth
Jónsdóttir 26.
L. F. Weie*

No. 2. Julen har bragt velisned Bend.

1. Þvíndin jála gledja góð
þá gömlu bæði og ungu.
Því sýnirja nú smábörn all þann að
sem einglarnir heimi sungu
Farglum á kvistum ljósin lík
á lífstrjes greinunni skína
og börnunum góðu gledi slík
hjer gefat, er eigi mun dvína.

2. Ungum með herranum himni frá
oss heimsækir gledin ljúfa:

'O, fagnid nú jóluunum, fuglar smá,
þú fataleki spörr og dýfa!

Ungbarn hjá móður! dansa dálk,
sjá, dagur skín yndislegur.

Vor frelsari hefir fæðst í nátt
og fundist til himins vegur.

3. Frelsarinn ungbarn varð sem vjer:

Í veggju lá hann á jölum.

Glann opnar þann blómgerð oss hjá sjer
þess englar fljúga nær sólum.

Himnanna-Drottinn hjá oss býr
og hátíða fögnuð veitir.

Glann umfangar börnin ástarhýr
og engla-oss-ungjum heitir.

14. S. Op, Bróðne! Tímin lyður.

Upp, brætur! hljóm þann heyrnum

sem hinasta sínn oss ber

nú lídið átt eyrnum,

er dæ það yngjum vjer.

það hvarf frá vorum höndum
sem hin. Hjer eftir stöndum!

1: Það gratti oss og glæddi' á mis,
þú grafar fætti' oss áleitis:|

2. Án tafar tíð fram flýgur. —

Hver takmörk kenni gaf? —

Hlefst upp og afan stígur
í algleysmissins haf.

Um fætur gömul þæði
þú fát og áljóst bæði.

1: En and og fegurð, fragt og væld,
það felur þúgnul dimman kæld:|

3. Vít uppkaf árs vjer gjörtum
vor allra hjörtu glæf:

Nei angrumst yfir sköndum
í ástveiranna röt.

Hve margir frá oss fóru
sem fyrr með oss vöru!

1: Þeir kvæli' í þíði! Ástætt er
at allir brútt oss flýtum vjer:|

4. Og áður árið lítur
 vor afi máske þver.

Og esku blóminn blétur
 sig bana? ei heldur ver. —

Svo fábrá? í frostum stríðum
 hin fágren vor blóm tíðum.

1: Og sá, sem önnur árslak sjer,
 áinn ástvin máske gratur hjer:|

5. Gótt hegðum heli við kvíða
 er hjálpar einkaráð.

Og quddéms gærkan blíta
 á grafir breiðir náð:

Án bólr og harmur vjer búum
 í blundsiðis fríði trúum.

1: Oss bráðum vekur þotum há:
 að brá? um eilíft Guði hjá:|

6. 'O, viknum skilnað vider,
 en vörðum dyggstert þel.

Þá fyllir líf vort frítur,
 þá þró oss gefst við hel.

Og hjer þátt skilja hljótum,
 vjer hinnig funda njótum,
 þi: Os huggi, vinir! von sú blíð:
 að vjer ei skiljumst nema' um bríð:!

15. L.

1. Kom til mín, ó manns barn! aftur,
 molir guðleg fátur-rödd.
 Hjörta þreytt, er þverrar kraftur,
 þigga hvíld af nátt hars glædd.
 Eymd og stríð skal enda fá.
 Eilífs fríðar vambum þú
 vorum góða Guði hjá.

(2.) Hann, sem bar vel herrans ákíð,

3. hjartans geymeli von og trú,
 eftir skeiðhlaups lífsins lakíð
 lífskórónu þiggu nú.

Eymd og stríð skal enda fá o. s. frv.

(2.) Hann, sem fór að herrans ráðum:

2. hávegur skyldu góða ríð,

lífti Guði í dygð og dáðum,
dýrt skal ástlast honum með.

Eynd og stríð skal enda fá, v. s. for.

4. Táll er, hver þann svefn má festa
sem að líkum eyndunum.

Góður dandi er gjöfins besta
Guðs og Jesú ásvinnum.

Eynd og stríð skal enda fá.

Eilífs fríðar vortum þá
vorum góða Guði hjá.

16. L.

1. Hlímnafládirinn hjá mér er,
kefir skötuga gátt á mér.

Treysti jeg honum af hjarta
brættast þarf eigi ríje kvarta.

2. Geng svo ákomin afispor
öruggt berandi hugar þor,
mun, eins og megn kefi, skarfa
með brætrum jafnan til þarfa.

3. Þetta vil eg í sjónhverfð sinn
 sjálfan himneska fáturinn
 met mig og þesski að vera,
 veikleikann mættugan gera.

17. L. Det var en Lördag afters.

Sjá, stundin stendur yfir,
 er stunda nýttum má.
 Hve lengi matur lifir
 ei leyft er fyrir að sjá.
 Því stundum það sem stunda ber
 og stund þar leggjum á
 á þeirri stutta stund sem er —
 því stundin lifur hjá.

18. L. Tak Gud for hver en Glæde.

Feg gleðst af gærku þinni,
 minn Gud og lofa þig,
 því lífsins leið á minni
 þú leiddir ávallt mig.

19. L. Sov sødt, Barnelille

Mitt barnid blida!
 njer bregtur til kvíða:
 Flve dulid er njer
 hvað meta skal þjer!

Um kjör þín samt egga þarf eigi:
 Því forsjón Guðs he
 mun fyrir þjer sjá
 og leida þig lífsins á vegi.

2. Þeg sjálfur reyndi, —
 það sjer eigi leyrði, —
 að lágt var njer leið
 mitt lífs yfir skeið.

Þótt annan veg yrði? en eg vildi, —
 sem bar tíðum að, —
 e bekur fór það.

Þeg drallt það eftirá skildi.

3. Mitt barnid blida!

þjer best er að hlýða
 því ráðinu, er

nú ráða skal þjer
 Legg stöðuga stund á hið góða,
 og treyst svo á hann
 sem hjálpa þjer kann,
 sem ljós er og líf allra þjóða.

20. 2. Helligi Friðed! þorvinder dit Ansyn þra fordere?

1. Hvað ertu, sál mín, þeg þinn þig: þeg þinn að þú lifir,
 þinn að þú vakir og starfar í mjer.

Hver er þin saga? Þhorst varir þin aldinnar yfir,
 eta þin byrjar og þryttur með mjer?

Þinn þeg: þú eining og ágoti meður,
 óþrot við kannast í rúmi og tíð,
 allsherjar-lögmað þyr? sjónir þjer setur.

Sál mín! það berelir á varanleika meir? en um þrót.

2. Hvað ertu, sál mín! Þú ljós ert, sem í mjer skín inni.

all er mín skynjunir þjarmi frá þjer.

Heimurinn allur mjer birtist í birtunni þinni,

þjart þó ei gjöri reema innra hjá mjer.

Ljósheim þinn skodad fær önnur sál engis

stunnara ljósheimna þú kemmt ei sjá
 þessum þó tengel sjert við orðskeyta-strengi,
 er þu þó dulin og framandi meðgjörni hjá.

3. Hvað er þu? sál mín! Þú hönd erst sem horpuspíl afir:
 heilans og tanyanna strengi þú star.

Merkjann hver, langan og hugsan, á "nóta" sem hafir:
 breifa sjer eins og þú leikur á þar.

Líkt og sinni tóninn hver óm-nóta elur
 efa sitt skynstarf hver vitnóta má.

Ónert sem nótan ei galdur neinn gelur,
 gleymist mjer skynjan ef þú knýr ei vitparin á.

4. Hvað er þu? sál mín! Þú lætur mig lífa og víta,
 ljús erst mínns hugskots, og starfar í mjer,
 innbles mjer vilja, og elskunnar vermir mig hita.
 Er þeg og hrærist og viðhebt af þjer.

Flans muntu geisli, sem gjörvallt upp-fyllir,
 gútlegru fingur, sem lífshörpu star.

Þergrálar ómur, sem í mjer þú stillir,
 allsherjartlögmal, sem skynjan mín gripid ei þer.

21. L.

Þú upprís aldrei framur,
min ætlu-vorsöl blíta!

En elli-haustid ammar
með afturfarar-kvilda.

Þat verður svo að vera.

þar vit má enginn gera.

Og best er þi vel að bera

þá byrði' er sjálfsgjót er :|

22. Lag eftir Jósef Pálsson.

Min barndómstíð!

Blerruð hugsjón, ljúf og fríð
er í sakleysi einu

var sálin glöf og vonar-blíð.

Skjött eg barst & af blömsvæði þínu.

En ljót & minningin skín.

Saklausu barnaska! sakna þez þín.

23. Sama lag, lítið breytt.

Ó, sönglist sæt,

sálarinnar unnum mat!

sva þín feðurð mig fangar.

af fægundí þez næstum græt.

Engum hlutum eftir mig langar
sva innilega sem þjer.

Fljómur þinn hug minn í hátírnar ber.

24. Lag: Vergiss iten nicht.

Stapp's orgel skole N. 71
3. hefti: F. Lindprinsker

Ef kjósa má

eg kjósa mjer þá

í fjalldal bístakð fá

þvass engjar frjáfgar líkil, logntar á,

en lakir eins og silfurprættir gljá

í ljarka-brekkum há,

í blómra-lautum sína.

25. Lag: Du brune Hjört ved Frøets Rod.

Þú hjörtur, fagra, fráa dýr,

sem fuzl um skóginn strýkjur.

Þú ert svo fjörgur, hress og hjör,

í kring þínum gleði bjó.

Seg, hversu víð þú ert vikur.

Og hjörtur lyfta háfði vann,
sem korna-kórnan skreytir:

"Það veldur: hind þú á og ann,
en einnanna þú dappra skeiðit þreytir".

2. Þú, líbli fugl í lundum þínum,
sem ljót um vorit kvætur,

af kati ljett þú leikur þínum. —

En lengur gefst ei yndi mínum. —

Seg hvað þitt hjarta gleður.

Og fuglinn hátur kvaka vann
á kvíski? og andvar veitir:

"Það veldur: brúti? eg á og ann,
en einnanna þú dappra skeiðit þreytir".

3. Þú bárafjöld, sem fjálf og hátt
við fjöruskeina leikur

með björðan fald þú dansar datt. —

En dimmt er mínum í kring þrátt. —

Hvat er sem gleum þínum eykur?

Og báruvaust af breiðnum se
sjer beint að ströndu fleytir:

"Það veldur: saman erum æ,
en einmana þú dappra skeiðit þreytir?"

4. Þú stjarna skar á himni há,
sem himnvegs þreytir farir,
svo augubliót þú ert að sjá
sem augu? er hára-geirlum strá,
Seg, hvi' þú atúvinn skurir.

Seni hafast óm frá himni nið
til hjartans finns eg leita:

"Það veldur, að eg, eiss og þú,
verð einmana mitt dappra skeiðit þreyta!"

26. L. Man fólges Arm í Arm í gjennernu Livet.

Njer litumst gegnum lífið harleiks höndum,
þó langt í fjarka hver frá öðrum stöndum.
Þó milli vor sje haf og handur löngum,
met helgri tryggð í anda saman göngum.

27. d.

Um Grana-heidina fnglins fló
sem flutti mjer gleymda söngva,
frá leidinni beinu burt mig dró
á brautu dimma og þröngva.

Vit lind þar elgir svöluðu sjer.

En sönginn var þjar að heyrja,
og, gegnum sturmhjóð stormansins, mjer
hann stefi líkt kvat í eyra:

“Sarla-gó”, “Sala!”

langt, langt inn til dala,
inn til dala.

28. lag: eftir Ísálf Pálsson

Í grænum dal, þars glitra blóm í hlitum
og glöð sjer umir hjóð,
þar vil þeg állum eyða lífsins tíðum,
á ettar kærni jört.

29. lag: eftir Ísálf Pálsson.

Af hamrisum þáttist þeg horfa yfir saim,

og þann var svo sljettur og sker.

Mjör þátti sem allskorur þanningsu-haginn
 þá himinism speglati? og ser.

2. Þeim þá uppi með afvitri mesta
 og umtvettu bylgjunnar sjá.

Mjör þátti sem eyndir og ógæfu flesta
 allt ekkilid speglati þá.

3. Sá draumur er bergmál af lífs kjörum lýta,
 er ljósar fyrst þanningsu-vor,
 en eftir á smýgt það í ógæfu stríta,
 sem endar víð helifarar-spur.

4. Glanssporun þögnum aft lítt eitt oss gánum,
 en leikum í draumslu þar.

Því tekur það yfir, um seinan er sjénum
 að sjálfsköperst ógæfan var.

30. lag: Sakta mot Strandern.

Stút jez víð ströndu
 skarandi framá sjó
 í minni ördu

undrun og latning bjó.

Ólgandi haf

efni mjer gaf

til þess að draga dami af:

því bárunnar, sem byltust þar

um breitan mar,

sjóinn hlutar síndu mjer með sínum bárunum,

dögum, skundum, öldum, árum:

augnablikum jafnt það var:

kom og hvarf líkt kafsins gárum.

Glúid djúps ei menjar þar!

31. dag: Skille, stille, stille! Natten sænker.

Þeyjum, þeyjum, þeyjum! réttin kvettur,

þaynar - röddu helgri meður,

allt í frið og fú.

Fatnar blundur flest er lífir.

Földu hvílir rósemd yfir,

jafnuel sválum sjó.

! Sarta hjarta! þú ert þó

þreytt og finnur engu ró's!
 |: engu ró, engu ró,
 nei, engu ró:!
 engu ró, engu ró,
 engu ró!!

32. Dag: Kom i den stille Nat.

1. O, kom i húmris kyrr,
 minn karsti hjartans vin!

Slíð fagra sól er sett.

Í svefn er hrígt flest.

Vakir nú þreyjandi elskan ein.

Elskan, minn elska, vakir ein.

2. O kom i húmris kyrr,
 minn karsti hjartans vin!

Li mánninn skari skín,

hann skjín þela síns.

Vakir nú þreyjandi elskan ein.

Elskan, minn elska, vakir ein.

33. L. Jæg har saa grønneilig ondt i min Mave.

i Jæg er svo myrkfelinn, huglaus og hraðdur,
held að í dimumunni gripi mig tröll:|

a, a,

a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a,

a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a,

Þú er jeg hraustur og hugrekkir gæddur,

þú hepp er það! þú er nú myrkfelinn öll:|

34. L. Undan, ur vägen.

Áfram og áfram í iðustrauminn heimins þjóta (!!)

Áfram og áfram að grípa þeirra hrass (!!)

Uss uss og uss! ó þurk með allh vort gamla gata (!!)

Grípum og grípum, en sleppum sjálfum oss (!!)

Áfram og áfram: Jæg á undan öllum sekki (!)

Utlenda ströuminn jeg með og - sekki (!)

35. L. Fremad, skotske Mænd!

Íslands unga þjóð!

Utlendan við "möt"

er getrið og varid góð:

Allt það eignum njer

inn að lista hjer

sem gott og gagnlegt er.

Allt sem ekki er bót,

þjótlegt í nátt,

firrumst hörd með hát,

heims þó tíðki sjót!

Verndum gótar venjur þjóðar.

Velji úr öllu skynsemd góð.

! Hlegr, Íslands unga þjóð! :|

36. L. Med stigende Krafth i det svælmende Foryst.

Jeg finn at til nakkurs jeg ablatur er:

njer áhrugi sveitun í lundun:

At ákvæða sjálfum það ablat er njer

hvar á legg jeg skanfandi mundu.

! Ó, geftu njer, Dróttinn! þá greind og þá heill,

at geti jeg valit hið rjetta:|

37. L. Þ Rosens doft...

1. Þars rósin arnar, blómin brekkur skreyta,
 við búa viljum fríðsalum í dal. :|
 og ærku-vordraum? una þar,
 en ekkert hugsa' um sorgirnar
 1. nje hó't um heiminn skeyta. :|
 1. 'O, spyr ci að: hvað auðnan munir vera
 eða' ánægjan, — það regnir lan kenna skal. :|
 En náttúrunnar nem þú mál,
 og nenntu? a betur þinni sál
 1. þess lördóm ljósan gera. :|

38. L. Heim! Heim!

Heim! Heim! Fluga má svala
 heim, heim í anda sjá.
 Heimþrá heitst jeg um þala,
 hún er mín einasta þrá:
 Heim! Heim! komist jeg heim
 hjarta míns órk fyllt er þá.

39. L. Drik ur dit glas. Thi döden på dig venbar.

Fügur er sveitir, frjálrt er þar að búa,
framtak og göfgi þar vel dafna kann.
Þeim einum hölft er hennar bygd að flúa
líjgöma dýrð og kveifarshaps sem ann.
Kascandi þraskun dæðum í og dygðum,
drengskap og trygðum,

í sveitirna blöngar, manningjörin manni!

40. L. Fjarran í skog.

1. Fjrralangt fjör

frá skilinn þjer

mynel þalna, mar!

Muni þó þer.

Soanni! nú kvetja þig sönghljót mín.

Sönglaðr dæi þeg vegna þin.

2. Andvarp upps sveif

á skett frá þjer:

Flver var, sem hvæif

hug þinn að sjer?

Vakti jeg andvarps þitt? Var jeg sá?
 Vek ei - vek mig ei draum' þeim frá!

41. Lag eftir Ísólf Pálsson.

Gled gáta takifari nú grípa skulum vjer
 í gleðidlarar fæðm að vefjast hjér.
 Því ómi söngur sátur
 og soffi ljettir fatur
 og hitni hjartareiser
 hvers sem viðstaddur er.

42. L. Flytten er lúkket. Natten er stille.

Góðvinnum þökkum. Gagn var og sömi
 glat verrar samveru natid að fá.
 Aftur nú skiljum að skapanna dómí.
 Í kvæðjan vor ómi, klökkum í rómi
 Kærleiksfull minning oss lífa skal hjá!]

43. L. Kjære Aften med din stilli Flygge!
 Blíða kvæld með kærleiks-unun þína!

kyrð á hug minn ferir þú í lömi.

Fritar söng mjér finnst að ró þín ómi.

Fuglar skjörnur gegnum himn þitt skína.

Mínar bestu minningar nú vakna:

minningar um góða vini þorfa.

minningar hins margra kára, forna.

Minningarnum held jeg enn — og sakna.

2. Angurbliða margoft minning vekur:

Margt er kært í straumi tímanis gengid.

Gott og mihið er þó aftur fergid;

ekki neitt þú gleði frá mjér tekur.

Sál mín! Gudi þakka þú hið fergna,

þar við nú í rönni kvældsins undu.

Bið þú hann; — og brátt úr þinni lundu

burt mun rötast sökundur hins gengna.

44. 2.

Þú sumar best af sverrum állum

þú sola heillatíð!

með grara naga á granum vällum,

og gæta-veðrin blíð:

nú skín þitt bras í síðsta sinni,
 með sökræði þig kvæðjum vjer,
 en þarum þakkir for sjóninni,
 sem fæger bjó oss nat af þjer.

45. L. Grön er Vaarans Flæk.

Þjargarvörin blíð,

blæst við vorrins kít!

kom þú sal! þig sendi Guð af háðum.

Vík þú veðri brast!

Vorm þú foldar skast!

Krogn þú lífið sönnuð summar-gaðum.

46. L. Þver Gang Bögenes Blaðe de glinse.

Heilög náttúran brægt ei nje bryfist:

Kemur birtan er skammdægjð þver,

skammdægjð þver,

og hið sálklýja vorid oss veitist

þegar veður og kuldi burt fer,

kuldi burt fer.

Skammdegið þvi skemmirá gerum
 skemmtun með og söng,
 fögrum fríðar söng
 föstur jarðar söng.

Ímst í hug og hjarta berum
 heill vors föstur lands,
 föstur lands,
 |: föstur lands:|

472. Í So ved de sølvblaae Vandte.

1. Und' brekku við grænbláan Græði
 hinn glæði fiskari býr.

Bylgjan að bergi þar æðir,
 en brjóstið hans Amor krýr.

"Þú, Kúprido! kanna mig ei ginnna;
 jeg kýs ei að rekja þér för:

|: Eins og bergið ei bylgjurnar vinna,
 ei brjóstið mitt vinnur þér ör: |

2. En Amor, — þó hann margan hafi, —
 ei hafa letur að sjá:

Mannins er mót honum stöð
 kann minnst og gletlinn er:
 Eft árinu einu fram runnu
 þar umbreyting merkileg ást:

1. Þaunar bergið ei bylgjunnar unnu,
 En brjóst hans var sigrað af ást:)

3. Und brekku við græblaian Græði
 hinn glæði fiskari býr.
 Bylgjan af bergi þar átr,
 en brjóstið hans Amor knýr:

"þjór, mar! engu fegri má finna,
 og farselli engan en mig.

1. Einuog bergið ei bylgjunnar vinna,
 svo bregst eigi tryggð mín við þig:)

48. 1. Dem skjönnu gaar inn í eit attemdi star.

1. Nú byrjar hinn fegra sitt ábjúnda ár,
 og inn dal far blómkrapp rós. —
 hjá fálruðum sgrárum nú svanninn star
 sem sál eða skínandi ljós.

En yngismenn flytkeijast,
 og hvindast og hrytkijast,
 og hennar þeir krjúpa við rist.

Með andvörp og kvíða
 þeir autmjúkir skríta
 svo ilgaspor vilfs fái kyrt.

En röklega sýnir hún rekkum þá:
 að rósin er saxin með þyrnum á.

Það er bálid: þyrnatíminn þryftur skjött.

2. Því tíminn er fljótur að hverfa hjá:
 og hálfþrjúg brátt er mar:

Fra rósinni útbreiddist ilmur þá,
 því opna sig blómur skær.

En yngismenns efast,

og upp nastum gefast,

til einkis að krjúka þjupa smát.

Og ástúvinnu ljettir:

þeir upp standa rjettir,

með einuod sjá dísinni mót.

Og rósin ei saxir með þyrnum þá,

en þeir verða? að snögum ef haldi ná
það er bólit: blómabítin burt er skjótt.

3. Um svanna og rós fylgjast sögur að:

at stórustu frjófgarst þar:

Árbsinni fjálnar þá blóm og bláð,

en blít gjörst þróttug mar:

Flúss askir og þráir

af ötrum hús fái

nú afina helgaf en ejer.

Svo þelmild er drósin

sem þyrnalaus rósir:

af þeim fallinn broddurinn er.

Ef bíðill nú mælist til fljóts að fá,

hinn framri tekur og segir þá:

Já, já.

49. 2. Hvarð tonar gjennnem Skovem.

Hleyr óm frá eikargreinum

í aftanbla:

Hleyr dym frá Drafnar steinum

í djúpsum sæ.

Um ást er ómúr þrasta

í eikadal.

Um ást er rómeur rasta

í Þámar sal.

2. Sjá, ský um loftið lita
með ljósa krans.

Flere sterkra þrá má þýða
sá þeirra dæms?

Nær þárum sallin sveima
við sólar knör,

um ást þann er að dröyma;—
en ei þess vör.

3. Þjer, dæmsendur í dvala,
þjer daggar ský,
um leiksvið leiftursala
sem listið sí!

mín þrá kys ímyndi gótar
sinn ásta-draum,

og byggur helst til fríðar

í þvarma ströum.

50. 2. Glad ved min Gítarklang.

1. Litaskriú allt lífið ver:

Ljósgras þar vorin er.

Ólund er dvalt grá.

Unur er himinblá

2. Skatfestu stálbrúna helst,
skotar í rannum helst.

Flöfum þú hugar ró:

Flerrann oss forldy bjó.

3. Gul er, sem gylling, flær,
gull samt ei þar úr færð.

Fjölulit fegurstan

föst hefir vináttan.

4. Sakleysi snjóhvítt skín
seraf með helgilín.

Út þaðan aft þó hrekkst

ástin sem rósrandi helst.

5. Dautans er dökkur blár

dregur hvern alveg þjer:
 lítskrúði lífsins þá
 lokar manns augum frá.

51. L.

Ó, til hvers er mæturinn manna
 og margfjöldinn þurfsandi granna?
 Þjer óskum að upps komi til
 með allmægt og fagnuð um síð.
 En hvar þá menn afingur efri,
 er óstúsin að fullkomleik stefri:
 hvar karleikann þroskað þá þeir,
 ef þurfsendur þinnast ei meir?

52. L. Hvað der er skönt vinda.

Þit eg þjer, bróðir minn!
 blersunnar hverju sinni:
 Gætanna gjafarinn
 gafuveg beini þinn.
 Atkið þjer orka' og dáf

attjóð ad gagna þinni
hverskyns með heillaráð
hugkvæm i lengd og bráð.

Gatt nær þú gjöra mátt,
glæði þitt hjarta þinni.

Flvar sem þú hlut ad átt
hvergi sje gafufátt.

Með þig menns og fljóð
mannvín, sem gagnar þjóð.

Einkum á öttar lóð
eplist þín samdir góð.

53. d. Hón safver rétt, má englar hennar skydda!

Gleym allri sorg og saf, mitt barnið þara!

Lát satarnu blund þig hvíla og endurnara
og fríð þjer fara.

Þig fagra drauma dreymi
um dýrð i englaheimi.

Saf rátt!

Saf rátt!

Guds ortu.

Guds vertu.

Góða nátt!

Á upphéims vængjum englar hjá þíjer sveimi
yrdislega og hljótt.

Ólaf rótt!

Ólaf rótt!

54. L. eftir Sigfríðs Línarsson.

Þú ert engum af oss þjá,
yför-ráður lífs og heima!

þú vilt engum af oss gleyma:

ert á börnum þínum nær.

Þannit unga blessa og geyma

þú þig, minn faðir kar!

55. L. Natten er saa stille.

Hljótt er húmíð vara.

Heið er viddin blá.

Findrar duggin þerra.

Tungl ber geisla skera

Unnar spegil á.

2. Drafnar söngvar duna:

Duala hjartað far.

Flarms ei heyrir stuna.

Hrindir þunga' af Muna
blíðandvara blor.

56. 2. Mildt over Søens lufter.

1. Hinn ljúfi blaxinn lítur

ljett um sund,

og ilmur blóma blítur

berst af grund.

Á flat með bátinn fljútt!

Lyftir vöðin. Litla gnatan

löginn stoykar hegt og rátt.

2. E lengra farit flýtur

frama lón

og handrit bráðum hlýtur

hverfa sjón.

Sem einstök eyja smá
 vord er fleyid. — Velt þú eigi!
 vat og köld og djúps er lá.

3. Oss ógnar, hafs um kyli
 hugum sí:

frá bana-bet oss skilji
 bords þykkt nú.

Sem sjáferð lífs er leid:

Meðan erum uppi, verum
 & við búum skjánum deyð.

4. Vor eign er lífið eigi:

Erum vjer
 á aðri forsjár fleyi
 fluttir hjer.

En heims um hatta dröfn
 ósuggt skýrum eftir djúrum
 uppheims vita? at salu háfn.

5. Vor ferð er fljótt á enda.

Fögnum þvi.

Hve hallt er heima? at lesda

höfnum í.

þar þrorin blómströnd við:
ljúf og þútt að brjósti blítu
bendir oss í tryggan frið.

57. L. *Ich kenn' ein einsam Platzchen auf der Welt.*

þú veit einn stað sem ei ber mikid á
og eftir taka þáir:

þú þanzast flý nær hjartad hármar þjá,
því helst þú af mjer bráir.

Og þú er ekki hjétan þjá.

Og þú er statur mjer ein. ker.

Og staturinn er lélega léitid þjer:

á legstað minna foeldra þú er.

58. *Lag: eftir Bjarna Pálsson.*

1. Ó hvessu holla kvíldar stund
þú himid veitt

og hlje þú dagsins gláumi!

þú fegin þigg og blíðan blund

nær brjóst er þreytt
 í bál og meðu stráumi,
 á hugsjónumna helgri grund
 þi þá hörmum eytt:|
 í himinbornum doaumí.

2. Goo vakna þez og ljómamr lík
 sem laftid ber
 af ljósi morguns klyjju.
 Þrá kyrr og næði hverfa hlýft,
 en hvíldur er
 með þressu gedi? og frá.
 Og þannig dagsins þægða ríft,
 þi um þreytast fer:|
 og þrái hvíld at ríju.

59. L.

1. Hvar er gafu-káratid?
 Hvar er neyðar-ásetrid?
 Hvers manns eigið húskotid
2. Ekkert bál í heimi þjor

- haggar farsald þess, sem ber
hamingjuna? í sjálfum sjer.
3. En þótt gangi? að orkum flest,
úr því verður hrögur mest,
geymni hjartað gafubrest.
4. Verdu þiz frá orku á,
í sem flestu gott að sjá,
farsald innra ferðu þá.

60. 1. *De aller bedste Melodier.* (sjá 64.)

Þann sönglög feqvist hafa hljóðin,
er hljóðfall Amors sjálfur slær.

Þá una best hin ungu fljóðin
er ástbar söngvar hrifa þær.

Og vel má hátturna kaga? á ýmsar lundir,
og hækka? og lækka fórnirinn kanni:

En sjerhver finnur, sál hans tekur ordir,
þá sungit er um karleikarn.

61. L. Du våra fäders goda land.

1. Kort kára, fagra föstur-lát!

þjær fullking veiti Drattins náð,
þjær þjatar skildi feli hann undir
og farsald breiði' á haf og grundir.

Í virku og dygð, sem virðing ber,
hann veiti samna framför þjær.

Hann blessi hvern sem haz þinn skyður,
en hindri' ef einhver vill þjær mitur.

2. Í blessan Guðs vor börn upp al,
sem blóm e' sólar-vörnum dal.

Í blessan Guðs hver verk sín vinnri,
sitt vandi ráð og neqju finnri.

Og laus við plágnur, árannt, eyrod,
í Alvalds hendi spertu geymd.

En trú og kærleik, dáð og dygðir
vor Drattinn epli' um þínar byggðir.

62. L. Den Dag jeg første Gang dig saa.

1. Jeg man, er fyrsta sinn þig sa,
á sjúnda' ári, litla' og netta:

Með blómsafn komstú brekku frá,
þars bláklukkur og fjólur spretta.

Þá hlóstu datt með asku-yrði,
sem árosti var kinninn smá,
og faegur lokkar fláktu' í vindi.

Já, fögur varstu þá!

2. Jeg man, er vordergs aftni á
lá yndis bleja' á grund og sevi:

Vit skógarlökrunum hittumst hjá
og háfot upp farsald minnar afi.

Þá lauztu fyrst, af feimni griping,
er flutring bósvort's hlýddir á,
en fljótt þig rjettir, frjáls á svipinn.

Já, fögur varstu þá!

3. Jeg man, er sumri midju á
þú með mjer gekkst um vällu blóma,

sem hvít og gul og himinblá

möt hlýjum brostu sálarljóma.
 Þú hylzt á dóttur okkar ungu,
 mín elsku-kona! hjr á brá,
 og fuglar ykkur fægnum sungu.
 Já, fægur varstu þá!

4. Skjött lidu mörg og innðal ár.
 Þú elli-kant nú ber með söma.
 Þótt vetur bæti hrímgrátt þar
 skín hugar sál með arkuljóma
 Er dóttursoninn okkar ungu
 þitt ástar-skautid sveipar nú,
 lýst fægnum mínum þar ei tunga.
 Já, fægur enn erst þú!

13. L. Hvarker du i Flot.

Manstu? i haust á heimleið
 er keyðnum komum frá?
 Ljok þjer spurn i augum er leiztu mig á.
 Og þá fyrst fann jez það
 hvar þrá mín stefnir að.

Segtu mér, hin mæra! hvað meintirðu þá?

2. Marstu' á ætur? vörum

í varmanum arni þjá:

þér þeg faldi sögur, en þú hlýddir á:
þá þrautast þú þitt:

þú til mín leirst svo blitt.

Segtu mér, hin mæra! hvað meintirðu þá?

3. Marstu' á helgri hátíð?

vit hlustum sönglík á:

svifum svo í dansi um sal til og frá.

Þú oft leit á þig, fljótt!

en undan leiðu njót.

Segtu mér, hin mæra! hvað meintirðu þá?

4. Vor nú foldu fjárfgar

og fuglahjón reisa bú.

Jurtin býst til brúkaups, er blómstreyfist sú.

Um allt, sem líf er í,

þer áttar glæsing ný.

Segtu mér, hin mæra! hvað meinarðu nú?

64. L. De aller bedste Melodier (Sj. 60.)

Pan sønglög fegurst kafa hljóðin,
er hljóðfall Amors sjálfur slær:

Þá una best hin ungu fljóðin
er ástar söngvar krífa þar.

Og vel má hátum kaga? á ýmsar lundir
og hakka? og lakka hönninn kemur.

En sjerhver finnur: sál hans tekur undir
þá surgeið er um karleikann

65. L. Tíðt er jeg glad, og vil dog gjerne græde.

1. Eg titum gleðst, en gráta þó eg vildi:

mín gleði? ei finnur klettaking sem skyldi.

Eg hryggist aft, en hlæja verð samt þá:

þú svo þegar kvítans tár skuli? enginn sjá!)

2. Eg elska þrátt, en skyrja vil þó vitur:

eg verð að bala þrá míns hjarta ritur.

Eg þykki aft, en þó er þras á himni,

þú þar er flón sem gremst við þungu míni!

3. Vil eina þig eg gleði? í ljósi ljóti,

og líka þitt við brjóst og áhult grjoti.
 Ef vildir kynast - vildir einna mér,
 þú: equari sliður sem ég er hjá þjer:

66. L. *Letlig glemmer jeg jord og dens Møje.*

Fari heimur með hörmunum sínum!
 Jeg sjé kinnin í augunum þínum;
 þar inni horfi jeg hjartað í þitt,
 er sjer heldur svo trúfast við mitt. —
 Ó, hvi hegð þér, heimisdrattmar! Stíð?
 Lofur herita jeg fyrirmýrd byð:
 því að: eitt eiga hjarta - og heild
 vil jeg heldur, en margþiesend - deilt.

67. L. *Nacht und Still ist um mich her. (Spá' Luceflöðin).*

1. Nú er kyrlát natursundur,
 naukast þýtur blor um grund
 Máni geisla sendir sínum
 sínum vini hingad inn.
2. Nú er kyrlát hugar háll,

harmatárin þornud all,
 áþagindum afíglaums
 eytt í blíðum fríði draums.

3. Núi er sefuð egerhver þrá,
 sem mjer þyr á bojósti lá
 og í heimsins heimskuleik
 hug minn hléum kvaldi' og sveik.

4. Núi er sálar rättest ró:
 ráði mínu unni' eg, þó
 and og virðing meir' er mjer
 miðli gafan öðrum þjer.

5. Geti' eg hveinu hjarta með
 hátign nátturunnar sjed;
 geti' eg fram á grafar þarm
 góðum stúðst af vinar arm. —

6. Línkis þá eg betra bið:
 býr þá gleði' á alla hlíð,
 þá með ljett og glæverast geð
 get þez yfir lífið sjed.

68. Lag eftir Helga Helgason.

1. Þóðlaðins veldi

vor síns morgunblar

fríðsálu feldi

fjögurum yfir skar.

Alþan ljóss frá austri skar

þi berst ótumþnar.

2. Gogist um grundir, —

Grimu er rofnar fjald, —

ár þjarminn undir

irgarn vestur fald,

dýpt sem leggur daggarn gjald

þi í dagvins: / vald.

3. Þelik-roða blómi

breiðist loftið á.

Lagaskar ljómi

leiftrar sólu frá.

Geisladyrðin hríslast há

þi um himin: / blá.

4. Vor himni vidur

vonarfatminn læt

breiðir og biður:

blíð sjá frjófgun hjáð:

ljúf af höðum lítur náð

þi og lifgar: þi sáð.

5. Litgrænum læðum

lífid uppreis þá.

Blómjurtir bráðum

brúð kaupsskartið þá;

móti sólar blíðri brá

þi með brasi: þi sjá.

6. Náttúran nýrri

næring lífs er góðd,

bluttekning nýrri

himins ástar glóðd,

arkufegurð gífirklóðd

þi sem endur: þi fædd.

7. Endurgleitt yndi

arkuvors á ný

lifgar mitt lyndi

Ljóna vorsins í:

angur glöfum augum því
 þí til uppkheims, þí til uppkheims, þí til uppkheims mj.

69. L.

1. Flarmablíða handdagskvöld!

litins sumars kvettju kára
 klökkvan bla þí letur þora
 hálftrökkverð um hæðabjöld.
 Dæmd sem væri dæmda þí
 náttúran þí náfól hlýðir,
 nauðug kvettur líðnar þíðir.
 Það er sorglegt sjónarspil!

2. Gráti þrungrin grúfa sig
 háftum yfir hárra fjalla,
 haldit þá sjer uppi valla,
 skýin þung og skuggalig.
 Skýnu slar í hvalfid há
 rafs-í vestri-roði bleikur.
 Rannabros, svo víðkvæmt, leikur

faldar vanga fælum á.

3. Geigvan kyrr á öllu er.

Hvat mun þú henni verdir?

Halidlega slíkar stundir
föðurbending fara mjer:

Lífins sermar létur skjött:

fer á eftir feigðar vetur,

fálvan blá á lífi setur.

Dimmir þú af dansans nótt.

Barnetevr. Nr. 22
J. P. G. Hartmann.

70.2. Blomstrer som en Rosengaard.

Þú ert, Guð! mitt ljós og líf
líf á mínum vegi.

Þú ert, Guð! mín hjálp og hlíf,
hræðast þarf eg eigi.

Þú ert, Guð! mín styrkhar stað.

Styrk mig svo þín heilög bæn
halda af hjarta megi.

71. L. *Flur skola vi dig þeirra.*

1. O, hvornig, herra mildi!
þig heidra? að verðleik má?
þjer hvornig hefar skyldi
vor hegtun þatekir þjá?

Ei mannlegt hjarta meta
kann mildi þína? og náð.

1: Ei hugir gripid geta
þitt gæðlegt hjálparráð:|

2. Vorr Drattirs heitar hljómi:
kann hefir frelt sinn lýð.
Hans orðs nú lýsir hjómi
um löndin heimsins víð.
Nú myrkvid hvarf, og hatti
að káta vada þjáð.

1: Það magnid swift er mætti
sem móti Guði stóð:|

72. L. *Bröðre! hvorfor flyde.*

1. Bræður! hví skal hrygja

hvarmaregn svo lítt?

Óhal andvörp styrja, —
 ó, það gergrar lítt!

Gleymum grát og kvíða,
 getum heijumáts.

Endir eyndar tíða
 öllu snýr til góts.

2. Minnumst, að eger eigum
 áskar föður þann,

tíl sem tóúa megrum:

trúir ei breztast kann.

Flældum byggum tíðum

kann ó-vanta gáf;

gleði gráti stóttum

gjörði margafk af.

3. Glöggf ei hag vorr byggjum
 heimskir, aumir vjer:

þrátt með möglum þiggjum

það, sem heill vor er.

Ró i rann-setri

röng af spillir þrá.

Gjörumst, brædur! betri,
betur fellur þá.

4. Ef vjer öruggt setjum
á vörn Drattiss traust,
gegnum lífið getum
gengeið kvíðalaust
Heim og hars ó-næði
hindir lítt um eð,
helg sem himin-gæði
huga leggur á.

5. Setar afiðtraumur
algleynnis í hyl,
lykbar, líkt og draumur,
lífsins harmaspil.
Náttin langa lítur:
ljóss á himni þar
morgunn bjartur, blítur
brásir eilífðar.

6. Þann ef morgunn þráum

þalgetris með dæð
sorgir sefað fáum.

Senn er marki náð.

Gleymist sorgar sviti.

Salir minnum þá

lifendra með líði

lofgjörð Dróttni Þjá.

73. 2. Min Sang er ikke den store.

Skáld voru fjálmög á Fóni,
formsins þann ítknota list.

Skáldskapsar andann að efa
innvætti Fónas þeim fyrst.

2. Hann var senn kvættinn hjörtum,
hröpuð þá tungan var djúpt,
"áskkæra, ylkýra málið"

endurfat, hjartnæmt og ljúft.

3. Framtíðar vorina veitir

viðrjetta tónarljúð hans.

þessi og framföruna spáðu

fjögurum í bygdunum lands.

74. Lag, eftir Jóhlf Pálsson.

Þó fundi slitum hjær um hvíð,
vor hjartans eining varir blíð.

Og hugfast allir köfum vjer
hve helg og dýr vor köllum er.

Og sjer hver stundi' að gera
gægn sem má.

Og Gud mun aðstoð ljá.

75. 1. sorgurtag eftir Jóhlf Pálsson.

Hvata mannráin er þyrngst fyrir mannlega
sál?

Hvata máttlaki finnst henni sterkt?

Nær dýrust vor, sem viss er talin,
verður fál!

Því sárinu græsla sjaldan fest! —

Þar sjaldan bót á fest!

76. Lag: eftir Trúlf Pálsson.

þessum lokid er leik: þ sem ljekum vjer.
 Lífsins gjmsar hlíðar vildum fram draaga björ.
 Þið sem færisins neyttuð
 voru framinn leik að sjá,
 og því eftirtekt veittuð.
 sem af þar lara má,
 þið munuð virða vel
 og vinlegt sjna gæð.
 Og akkar þakkar-þel
 skal þar fyrir gættur þjæð. or
 Hvert eitt sinn sje hverjum ykkar
 þamingjarn með!
 Far vel. Far vel. Far vel. Far vel.

77. Sag: To Drasler sœd þæra Þægekviort.

1. Tveir þærtir sungu á sömnu greini:
 Í söngnum dilladi ártin þvein.
 En harmur þó á hljómunum kvæð:
 Þeir hlutu nú að skiljast að!
 Þeir samkvæðu þann harmna hljómun
 svo heyrði um stöðginn söngar-óm.
2. "Ó, farðu sæll!" hinn fyrri kvæð,
 "hú fulls, minn karsti! skiljumst að."
 "Ó, farðu vel og heill!" kvæð hinn,
 "ei hittumst framar, karsti minn!"
 Hinn fyrri kvæð: "Ei þjær nje nær
 mjer ferða úr þug, minn ártvin kar!"
3. "Ó, hvar sem lendi eg", hinn kvæð þá,
 "mitt hjanta ró ei finna má". —
 Sinn í hvora átt svo fuglinn fer:
 "Nú föstnúð hjartasorg er mjer."
 Sinn fugl í hvora hvesfur átt!
 "Um þuggun vonlaust! Góða nátt!"

62
78. L. eftir Bjarna Pálsson (Bjarnifain 2/1149)

Jeg gjarna gefa vildi
minn Guð! allt líf mitt þítt.
Þín bati mikla mildi
hve mjög þar útaf ber.

79. L. eftir Bjarna Pálsson.

Grátum ei gullöld sem höfna:
gullöld er hvervetna ný:
Hún er, ef þarna njettt skiljum,
hjúrtarinn sjálfa vor í.

80. L. eftir Bjarna Pálsson.

Sinn aldur hvað eitt á,
sem uppþaf gat að fá.
Og allt, sem aldurs nýttur,
sinn enda? að lyktaum hlýttur.

LANDSBÓKASAFN ÍSLANDS
HANDRITAEILD

Úr dánarbúi
Jóns Pálssonar organista
fyrrv. aðalféhirðis
Landsbanka Íslands